

اهمیت و هدف تعلم و تعلیم قرآن / تلاوت و خواندن پر خیر از دید امام علی(ع)

هدف از تعلم و تعلیم قرآن و خواندن آن تنها کسب پاداش و عبادت نیست، بلکه هدفی بالاتر از هدف معمولی منظور است و آن آشنا شدن به معارف اسلام و قانون گذار جهان است.

هدف از تعلم و تعلیم قرآن و خواندن آن تنها کسب پاداش و عبادت نیست، بلکه هدفی بالاتر از هدف معمولی منظور است و آن آشنا شدن به معارف اسلام و قانون گذار جهان است.

به گزارش خبرگزاری مهر، قرآن کتابی عادی نیست که هر کس بتواند آن را بفهمد و یا اگر مطالعه کند، آن را درک نماید، بلکه زحمت فراوان لازم دارد، باید سالیان دراز در آن غور کرد و در آن تدبر و تفکر کرد. یکی از وظائف مهم هر انسانی، یاد گرفتن و یاد دادن قرآن است، زیرا تنها کتابی که ما را از بدبختی نجات داده و به سعادت دنیا و آخرت می‌رساند، همانا قرآن است که ما را به خداشناسی و عقائد درست و احکام و مسائل اسلامی و معارف بزرگ مذهبی و دینی و... آشنا می‌کند.

آشنایی با قرآن مجید باید از طریق اهل بیت عصمت و طهارت صورت گیرد، زیرا عترت، مفسر و مبین و معلم این کتاب آسمانی می‌باشند. از پیامبر اکرم(ص) روایت شده که فرمود: قرآن را یاد گیرید و غرائب آن را بیاموزید و غرائب آن واجبات و حدود آن است؛ چون قرآن بر پنج صورت فرود آمده؛ حلال و حرام و محکم و متشابه و امثال. پس به حلال عمل کرده و حرام را واگذارید و به محکم عمل نموده و متشابه را رها سازید و از مثلثی آن پند گیرید.

همچنین از آن حضرت نقل شده است: "بهترین شما کسی است که قرآن بیاموزد و قرآن یاد دهد". حضرت علی(ع) در حقوق فرزند نسبت به پدر می‌فرماید: پس حق فرزند بر پدر آن است که او را نام نیکو بگذارد و نیکو ادب کند و به او قرآن یاد دهد.

انگیزه تعلم و تعلیم قرآن، شناخت خدای جهان آفرین از زبان خود او و معرفت نسبت به پیغمبران و امامان به ویژه خاتم الانبیا(ص) می‌باشد. مقصود از تعلیم قرآن پی بردن به خصوصیات جهان ابدی و ریزه کاری‌های جهان هستی و راهنمایی‌های دینی، اخلاقی، عبادی، اجتماعی، سیاسی تاریخی، صنعتی و صدها امور دیگر که نیازمند به فکر و تدبر دارند، می‌باشد.

باید متوجه بود که تنها هدف از تعلم و تعلیم قرآن و نظر انداختن به آن برای پاداش داشتن و عبادت بودن آن نیست، بلکه هدفی بالاتر از هدف معمولی منظور است و آن آشنا شدن به معارف اسلام و اساس قانون و قانون گذار جهان است و غرض رسیدن به خدا و قرب به اوست. و به همین جهت است که از علی(ع) روایت شده که فرمود: آگاه باشید! خیری نیست در خواندنی که در آن تدبر نیست، آگاه باشید خیری نیست در عبادتی که در آن، فهم و دانستنی نیست.

بعد از یادگرفتن و یاد دادن قرآن باید به آن عمل نماییم، زیرا معرفت و آشنایی به احکام و دستورات الهی، مقدمه عمل به آنهاست و با عمل، جامعه ترقی کرده و زنده خواهد شد و عمل است که آدمی را محبوب خدا ساخته و با ترک آن مطرود می‌سازد. از امام صادق(ع) روایت شده که فرمود: هر که از روی قرآن تلاوت کند، از چشمش بهره برده و بر پدر و مادرش تخفیف داده شده و چیزی بر شیطان از این عمل سخت تر نیست که از روی قرآن بخواند.

شکی نیست که انسان هر چه بیشتر در آموزش قرآن تلاش کند ثواب زیادتری نصیبش خواهد شد. حضرت علی(ع) می‌فرماید: زمانی که اهل زمین مرتکب معاصی شوند، و در بدیها فرو روند، خداوند همت می‌ورزد که آنها را عذاب کند، باکی هم ندارد، اما وقتی که نظر می‌کند به پیرها که به سویی نماز قدم بر می‌دارند و بچه‌ها که قرآن می‌آموزند، بر آنان رحم کرده، عذاب را به تاخیر می‌اندازد.

ماه مبارک رمضان ماه نزول قرآن است، ماهی است که هر انسانی باید از آن بهره‌مند گردد و تا قدرت دارد از وقت استفاده کرده و از تنبلی و بی تفاوتی دوری کند و به سویی نیکبختی خود حرکت کند و از بدبختی بگریزد و با کوشش هر چه تمام تر به یاد گرفتن و یاد دادن این کتاب عظیم الشان بپردازد و خود را از آموزش الهی محروم نکند پس این ماه بزرگ را باید درک کنیم و بهترین بهره‌برداری را از آن با تلاوت قرآن داشته باشیم.